

1 מיקסר כמו שופר

יוסי מספר:

יש שקט בכתה מכינה של הרב'ה מת'ס. כלם מקשיבים לרב'ה מת'ס שמספר על השופר של אלוה, ועל השופר של ראש השנה שעוד מעט יתקעו בו בבית הכנסת.

בכל יום מתחלת השנה תוקע לנו רב'ה מת'ס בשופר. אבל היום הוא תקע ממש מפחיד, ולוי נבהל והתחיל פתאום לבכות.

"איזה פחד", מחיך מוטי ובכלל לא נראה שהוא פוחד.

"זה מפחיד", מוסיף שאולי.

"הקול של השופר באמת מפחיד", מסכים רב'ה מת'ס. "אפלו כתיב בפסוק ככה".

"זה מפחיד כמו המיקסר שלנו", אני צועק פתאום בקול.

"המיקסר של קלין באמת מפחיד", מסכים אתי השכן שלי והחבר הכי טוב, דויד, "ולכן אתה בא אלינו בכל יום", הוא מוסיף.

"לא בכל יום", אני צוחק, "רק כשהמיקסר עובד".

"אבל זה כמעט כל יום", מתעקש דויד, "ואפילו אחר כך אתה מביא לי גלידה. הגלידה של אמא שלכם הכי טעימה".

"באמת?" מתעניין פני, "באיזה טעם זה? זה עם עדשים?"

אבל רב'ה מת'ס לא מבין. "מה הקשר בין גלידה לראש השנה?" הוא שואל.

"המיקסר לא קשור לראש השנה", אני מנסה להסביר.

"זה קשור לשופר", עוזר לי דויד, "המיקסר של קלין עושה רעש חזק ומפחיד כמו השופר".

"אהה", מחיך רב'ה מת'ס ומכריז: "ארויס".

אחר כך הרב'ה מכריז "אריין", אנחנו גומרים לשתות את כל הבקבוק, לשטף פנים ולהתישב במקומות, ורב'ה מת'ס אומר שהיום נלמד מה אוכלים בראש השנה.

"חלה", צועק מרדכי.

"תפוח בדבש", יודע שימי.

רב'ה מת'ס מחיך ותולה על הלוח ציור של תפוח בדבש. "בראש השנה אוכלים תפוח בדבש", הוא מסכים, "ומה אומרים?" הוא שואל וגם עונה: "שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה".

בָּלָנוּ מַצְטָרְפִים: "שֶׁתַּחַדְשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה".

"אוֹכְלִים גַּם רְמוֹן", נִזְכָּר מְרֻדְכִי, "אַבָּא כָּבֵד קָנָה, וְרֵאִיתִי שֵׁשׁ בּוֹ הַרְמוֹן גִּרְעִינִים".

רַבֵּה מֵת'ס תּוֹלָה עַל הַלּוּחַ תְּמוּנָה שֶׁל רְמוֹן סָגוּר, וְגַם שֶׁל חֲצִי רְמוֹן, וְכָלֵנוּ רוֹאִים שֶׁמִּצְרִים שֵׁם הַרְמוֹן גִּרְעִינִים.

"שִׁירְבוּ זְכוּיֹתֵינוּ כְּרְמוֹן", מְקַרֵּא רַבֵּה מֵת'ס אֶת הַמְּלִים הַפְּתוּבוֹת מִתַּחַת לְתְּמוּנָה שֶׁל הַרְמוֹן, וְכָלֵנוּ אַחֲרָיו בְּמִקְהֵלָה: "שִׁירְבוּ זְכוּיֹתֵינוּ כְּרְמוֹן".

"וְגַם כְּרֵתִי", אָנִי אוֹמֵר פְּתָאוֹם בְּקוֹל, "וְסִלְקָא וְרַבֵּיא, זֶה גִּרְעִינִים חוּמִּים כְּאֵלוֹ עִם שָׁחַר".

"מֵאִיפֹה אַתָּה יוֹדֵעַ?" מִתְפַּלֵּא רַבֵּה מֵת'ס.

"זֶה בְּגִלְל הַמִּיקְסוֹר", עוֹנָה דְּוִידִי בְּמִקְוָמִי.

"לֹא נִכּוֹן, זֶה בְּגִלְל הַקִּיטְרִינֵג".

"בְּדִיוֵק", מוֹסִיף דְּוִידִי שֶׁהוּא חֶבֶר הַכִּי טוֹב שְׁלִי, וּבְכֹל יוֹם אָנִי אֶצְלוֹ אוֹ הוּא אֶצְלִי. "אִמָּא שֶׁל יוֹסִי מְכִינָה לְאַנְשֵׁים הַרְמוֹן אֶכֶל, וְאַתְמוֹל הֵיִיתִי אֶצְלָם וְרֵאִיתִי אִיךָ הֵם הִכִּינוּ מִגָּשִׁים עִם סִימָנִים לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְהָיוּ שֵׁם קְצִיצוֹת יִרְקוֹת וְצִהְבוֹת וְגַם גָּזַר, אַתָּה זוֹכֵר שֶׁהוּא הָיָה טָעִים?"

"בְּאַמֶּת?" הַחִינּוּךְ שֶׁל רַבֵּה מֵת'ס גָּדֵל. "יֵשׁ לָכֶם הֶרְבֵּה קְצִיצוֹת בְּבֵית?" הוּא שׁוֹאֵל.

"הַרְמוֹן", אָנִי עוֹנָה.

"אֲזַי אוֹלֵי תִבִּיא לָנוּ לְטָעִם קֶצֶת?" מַחֲיֵיךְ הַרַבֵּה וּמִמְשִׁיךְ לְתִלּוֹת

על הלוח גם כרתי ורביא, וכלנו צועקים יחד מה אומרים. אחר כך מחלק הרב'ה דף לצבע, וכלם שואלים אותי באיזה צבע צובעים את הרביא ואת הרמון כי יש לנו המון בבית, המון מכל הסוגים.

"אני רוצה עוד קטשופ בבקשה", אני מצביע על הבקבוק באמצע ארוחת ערב, ופתאום נזכר בדרך שפתיק. אני רץ לחדר, מוציא את הציור מהתיק. "אמא, תראי מה עשינו היום בחידר".

"איזה יפי", מחיכת אמא, "צבעת את הסימנים כמעט כמו באמתי".

"אני ידעתי הכי טוב על הסימנים, והרב'ה אמר שאני אביא לפתה סימנים לטעם".

"מה הקשר?" אביגיל מתרגזת קצת.

"אמא בטוח מרשה", אני בטוח.

"למה שתביא סימנים לפתה שלך? זה המון עבודה והמון כסף, אתה יודע כמה זה עולה?" היא מסתכלת עלי במבט של אחריות גדולות.

"יוסי בעזרת ד' יקח מחר ערבה של סימנים לפתה", עונה אמא בנחת, ואני מחיך חיוך גדול. ידעתי שאמא תרשה לי.

"אבל אמא", מתערבת גם רחלי הגדולה, "זה לא בחנם, החמרים עולים כסף, ואת עובדת קשה כל כך. את רוצה למכור את הערכות. למה שיוסי יקח אחת לחידר?"

"יוסי יקח לחידר ערבה של סימנים, ויראה לכל החברים איך זה נראה", אמא עונה בנחת. "הנה אני מוציאה לך מהמקפיא, ותוכל לקחת לחידר".

“אבל למה?” רחלי לא מבינה.

“גם אני לוקח”, מוסיף שמוליק שחזר מהמתמידים.

“מה פתאום?” רחלי דורשת הסבר.

“אמא תמיד אומרת שכל המטבח שלה שווה כי הוא עוזר לנו ללמוד, שכחת? אז זהו זה, בשביל זה אמא עובדת”, מסביר שמוליק.

“נכון”, מחיכת אמא ולוקחת אותי לאמבטיה. אני מספר לה עוד פעם, שהיום ידעתי הכי טוב בכיתה על הסימנים, ואמא נותנת לי נשיקה.

אני שוכב במטה מלא זמן ולא נרדם. פתאום אני שומע את הרעש המפחיד של המיקסר, ומתחבא חזק חזק מתחת לשמיכה. פתאום הרעש מפסיק. אני מעז להציץ מתחת לשמיכה. זהו, כבר לא מפחיד.

“למה אתה קם?” רחלי לא ממש שמחה כשהיא רואה אותי.

“אני חייב לחזור על הסגול”, אני נכנס למטבח. אמא בדיוק עסוקה בלהוסיף דבש לקצף.

“מאחר”, הקול של אמא משתדל לא לכעס, אבל אני מרגיש שהוא קצת כן. “אני אוהבת לחזור אתה על הנקודות”, החיוך שלה עץ, “אבל למה עכשיו?”

“זה בגלל המיקסר”, אני לא מבין מה לא ברור.

“מה הקשר מיקסר?”

“היום רב'ה מת'ס תקע בשופר שעשה רעש חזק”, אני מסביר,

"ואמרתי לרבי'ה שזה כמו המיקסר. הרבי'ה אמר שהשופר מזכיר לנו לחזור בתשובה".

"אתה מקשיב מצין", אמא מלטפת לי את הראש, "ואתה צריך ללכת לישן כדי שיהיה לך כח ללמוד. למה דוקא עכשו אתה רוצה לחזור על הסגול?"

"אבל אמא", אני פותח את המסרת בעמוד של הסגול, "נכון את תמיד אומרת שהמטבח שלנו הוא בשביל ללמד תורה? אז לא רק השופר, גם הרעש של המיקסר מזכיר לנו שחייבים לחזור בתשובה. וכששמעתי אותו, נזכרתי שאני חייב לחזור מצין על הסגול".